

מסד חס
ישיבת בוננ
ירושלים

הקרויים „טאמערס“, ואחד מהם שמת לפני מאה שנה אמר ככה בשטויות אלו אתה מאמין? דיבר אתו הרב קשות, „ואני אומר לך דבר שאמר החכם והפרופיסור הגדול ביותר בעולם, הלא הוא הרמב"ם, והוא כתב שחור על גבי לבן שכל זמן שאינה מובלת במקוה כשרה, דין נדה עליה ובאיסור כרת ר"ל, וכזה אין אתה מאמין? אוי לאותה בושה“, ובאמת בני ישראל הם מאמינים בני מאמינים, זאת האמונה היא ירושה בטבע, אם האב מאמין, גם הבן מאמין, אבל בעונותינו הרבים הם מחליפים כשרונותיהם ומכעיהם על דברים בטלים, על דברים אסורים, ובעבור שהם מאמינים בהבליהם, נשאר חלק התורה בלי אמונה, כמ"ש הפסוק „האומרים לרע טוב ולטוב רע, שמים חושך לאור ואור לחושך“. ובזה ניתן להסביר גם כוונת הכתוב „הם קנאוני בלא אל כעסוני בחבליהם“.

מסורת היתה בידי לדרוש ברכים מדי שנה בפני הקהל שנאסף כליל תשעה באב ע"י הכותל המערבי, במדרש איכה, ואף השלטונות ידעו כבר שאין לאיש רשות לדרוש כליל זה, ע"י הכותל, חוץ ממני. בזמן הפרעות היו באים שוטרים, בפקודת המושל, לקחת אותי ממקום מגורי או בשכונת „מאה שערים“ אל הכותל, ואחרי שסיימתי היו מחזירים אותי לביתי.

לעתים קרובות לא הסתפקתי בדרשות שהשמעתי ברבים ונטלתי יזמה לתיקון הדברים המעונים תיקון. בהר-טוב לא היה עירוב מעולם, ועל כן הבאתי עמודים וחומי ברזל מירושלים, והתקנתי שם עירוב כדיון. כן נתקלקלה המקוה בהר-טוב ולא היה כסף לתקן.

בתקופה זו נולד שם אצל איכר פטר חמור, וביקשו ממני לסדר חגיגת פדיון פטר חמור, בפרסום ובהזמנות ובכלי זמר ובדרשות רבנים, כדי לאסוף את הכסף הדרוש לתקון המקוה. נענית להם ועשיתי כן, אך הרבנים הגאונים האשכנזים לא הסכימו לזה מטעם „מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה“, וההצעה לדחות המצוה של פדיון פטר חמור עד שיתקבץ הסכום הדרוש לא נראתה

[קיא]